

[Glistrup]

delse med ejendomsskyldsvurderingerne. Nu har vi jo altså her i år haft 16. alm. vurdering, og så begynder vi traditionen tro at ændre på grænserne. I så henseende er der jo to grænser, der kan være tale om at ændre på.

Der er for det første bundgrænsen, og dér er det således, at regeringen, som den foregående taler bemærkede det, har stræbt efter, at der skal holdes samme provenu som i 1976, men da man kun ændrer hvert fjerde år, må det afgørende være, at man holder samme provenu som i 1974, og det er det, fremskridtspartiet har sigtet efter. Nu er det selvfølgelig ikke administrerbart med så forskellige måder, som formuerne er sammensat på, at ramme det samme provenu som i 1974 med en bestemt formuegrænse. Vi har derfor overvejet at give en vis margen og har derfor foreslået 950.000 kr., men da staten unægtelig fattes penge efter det senest fremsatte finanslovsforslag og skatteministeren har udtalt, at hvis man skal holde balance i forhold til 1974-grundlaget, skal grænsen være 900.000 kr., er vi altså i al vor ræsonnabilitet gået ned fra disse 950.000 kr., der ville være den rigtige grænse, til 900.000 kr. som foreslået i ændringsforslag nr. 1. Enhver lavere grænse end 900.000 kr. betyder en skærpelse af formuebeskatningen, 900.000 kr. er afgjort strøget mål, og derfor må vi anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 1.

Når ændringsforslag nr. 1 er forkastet, stemmer vi for ændringsforslag nr. 2, og når det er forkastet, stemmer vi for nr. 3. Så har vi kun tilbage ændringsforslag nr. 4, og det er jo i og for sig også udtryk for, at man vil lave en regulering svarende til inflationen i de forløbne fire år. Det kan selvfølgelig også diskuteres, hvordan man skulle ændre på grænserne dér, men da vi jo ikke er et parti, der er indstillet på at lave bessermachen, men bare på at tage det, når andre kommer med noget, der lyder meget fornuftigt, vil vi altså også stemme ja til ændringsforslag nr. 4, for det ser såmænd ikke så tovligt ud ud fra det synspunkt, at man skal holde sig nogenlunde på samme grundlag. Vi siger med andre ord ja til det hele.

Anders Andersen (V):

De ændringsforslag, der foreligger nu, viser jo, at der er indgået et forlig imellem socialdemokratiet og de radikale. Det kan nok

forundre lidt, set ud fra den synsvinkel, at statsministeren jo forleden under debatten her gav udtryk for, at han gerne ville have politisk stabilitet, at man så indgår et forlig med de radikale, uden at der overhovedet har været ført forhandlinger med venstre og de konservative, som dog sammen med et par andre partier har fremsat et forslag om formuebeskatning.

Jeg tror, jeg må sige, at hvis statsministeren har den opfattelse, at man sammen med venstrefløjenspartier og de radikale kan stemme forslag ned fra højre side af salen og bagefter med højre side af salen kan gennemføre forslag, som man ikke kan få venstrefløjen som helhed til at stemme for, er det ikke udtryk for en realistisk vurdering fra statsministerens side med hensyn til at ville skabe politisk stabilitet her i folketinget. Det burde man nok have tænkt på. Man har end ikke, overhovedet ikke, indladt sig i forhandling med de fire forligspartier, som har fremsat deres specielle forslag, som nu er indarbejdet som ændringsforslag til regeringens forslag. Man kunne da i det mindste have optaget en forhandling for at se, om det var muligt at finde et forligsgrundlag. Men det havde regeringen altså intet ønske om, i samme øjeblik man kunne købe de radikale for en beskeden sum, og man må nok sige, det er en beskeden sum, når man taler om at forhøje de 600.000 kr. i regeringsforslaget med yderligere 30.000 kr., der for øvrigt efter de beregninger, som hr. Bernhard Baunsgaard selv går ud fra, skulle have været 39.000 kr. Det havde så i det mindste været rimeligt at runde op til 40.000 kr., hr. Bernhard Baunsgaard, men i stedet blev det rundet ned til 30.000 kr.; det er en ny form for op- og nedrundinger, når man opererer med skæve tal.

Vi har som sagt indarbejdet vore egne forslag i regeringsforslaget, og det er som ændringsforslag nr. 2, hvor vi foreslår forhøjelsen fra de 450.000 kr. til de 750.000 kr., og det er som ændringsforslag nr. 6, hvor vi ønsker at ændre tallet 2 mill. kr. til 2,3 mill. kr.; det er dér, hvor progressionen sætter ind.

Vi havde ønsket at gennemføre yderligere lempelser, men vi har ikke fundet det rimeligt på baggrund af den forhandlingsprocedure, der har været her, at gå ind i sådanne overvejelser om ændringsforslag.

Hvad er det nu, der sker? Jo, på grund af opvurderingen ved den 16. alm. vurdering